

for Søsteren og Svogeren udtalt sin Beundring, endog med Ord, der — forsigtigt — antydede, at han fandt deres Svigersøn alt for god til at gaa her paa Landet og grave Grøfter for Bønderne.

Kort efter Middag rejste nu ogsaa han. Fru Blomberg, der hele Dagen havde været meget adspredt, havde herefter ikke længer Ro paa sig men kørte med ham til Stationen for med det samme at se indenfor hos de Nygifte.

Hun fandt dem ved et forsinket Middagsmaal-tid, hvor der herskede en alt andet end hyggelig Stemning. Per var forfjamsket, Inger bleg, tavs, harmfuld. Imidlertid lod Fru Blomberg, som om hun ingenting mærkede. Hun anede, hvad der var forefaldet, og smilte lidt ved sig selv, — det var for hende, som om hun genoplevede sin egen Bryllupsmorgen for toogtyve Aar siden. Saa drak hun Kaffe sammen med de Unge og talte om Festen og de bortdragne Gæster. Bagefter fulgtes hun og Inger ud i Køkkenet og Spisekammeret for at ordne lidt paa Stellet. Per gik ind i sit eget Værelse og opholdt sig der under Resten af Svigermoderens Besøg.

Han sad derinde ved Vinduet med Haanden under Kinden og saae ud over Markerne. Han vidste godt, at der ingen større Ulykke var sket. Han tvivlede ikke om, at Ingers Skyhed lidt efter lidt vilde fortage sig. Men han følte sig alligevel alvorligt skuffet og nedslaaet. Hvad der skulde have